

LBRIS

We know
books

Cosmin Baiu

Dracula - Blestemul Întunericului

*Lume ascunsă
Lasă-te pătrunsă*

*Descătușează-mă!
Risipește-te!*

*Duh treclet
Te vrășuiesc
Iar pe mine
Mă vrăciuiesc
Duhule făr' de cusur
Păstrează-mi sufletul vergur*

*Dor de Duh – Desferecat
Album "Har", 2021*

PARTEA I

VLAD

CAPITOLUL I

***Castelul Tokat,
Imperiul Otoman
August 1447***

Camera mică și neaerisită, fără geamuri, făcea și mai greu de suportat aerul încins ce pătrundea pe sub ușa joasă, de fier. Gardianul, care cu doar câteva clipe în urmă își vârâse în celulă chipul transpirat și congestionat de căldură, zâmbi înțelegător, dezvelindu-și albul dinților, după care plecă, lăsând ușa întredeschisă. Lovituri înfundate, metalice răsunau greoi de-a lungul tunelurilor subterane din piatră, rostogolindu-se dinspre lumea de afară, ca niște mesageri ai înserării.

Cei doi prizonieri știau ce înseamnă asta: se închideau porțile cetății. Mânuiți de africani musculoși, cu pielea lucind de transpirație, scripetii grei ai celor patru intrări ridicau podețele ce despărțeau fortăreața de lumea exterioară pentru următoarele zece ore de noapte. Nimeni și nimic nu mai putea intra sau ieși din cetate, cu excepția poate a păsărilor topite în zbor de căldura ucigașă ce se abătuse asupra întregii peninsule, de la ultima lună plină.

Trezit doar pentru o clipă, Radu se rostogoli pe o parte în pat, scâncind în somn. Își ridică mâna deasupra capului, ca pentru a se apăra de ceva, și îl lovi fără să vrea pe fratele său mai mare, care veghea în penumbră. Ochiul acestuia luceau sumbru în lumina tremurată a unui capăt de lumânare fără vlagă, ce își trăia ultimele clipe pe polița de deasupra patului.

Cinci ani au trecut... cinci ani nenorociți în fundul ăsta de lume, scrâșni el sălbatic. Fruntea înaltă și chipul prelung și ascuțit se acoperiră de sute de cute fine, în timp ce buzele subțiri se retraseră deasupra gingiilor, într-un rânjet mut. Își împinse fratele mai încolo, într-o zadarnică încercare de a scăpa de fierbințeala pielii acestuia, care-i sporea și mai mult senzația de disperare și neputință.

Își trecu palma peste frunte și o găsi umedă și rece. *Ca fruntea unui mort...*, își spuse în treacăt. Privirea îi alunecă de-a lungul pereților de piatră zidită cu mortar de către bizantini anonimi, cine știe cu câtă vreme în urmă. Categorie nu erau ziduri romane – hotărâse el demult – însă la fel de sigur era ca puii ăștia de năpârca, veniți în corturi din pustietăți îndepărtate și primitive, nu aveau cunoștințele și dârzenia necesare pentru a ridica asemenea construcții.

Distrugere și moarte, jale și durere... Asta știu ei să facă cel mai bine, cugetă el, iar toate popoarele cucerite trebuie să-și pună la dispoziția lor cunoștințele, tehnicile pentru ca neamul lor blestemat să prospere, să poată semăna și mai multă distrugere... De ce trebuie să avem noi propria religie și filosofie, geografie și istorie, matematică, dacă ni le putem însuși de la arabii cuceritori? De ce trebuie să învățăm cum se înalță castele și fortificații, cum se construiesc corăbiile sau cum se navighează acestea pe mări, când grecii și italienii ne pot pune la dispoziție toate informațiile acestea pentru un preț corect? Până și în dragoste sultanul știe foarte bine ce vrea... Haremul lui este plin de tinere fecioare răpite de prin nordul și estul Europei, care mai de care mai blonde și cu pielea albă ca lăptele...

Flacăra lumânării pâlpâi galben și se stinse, luând cu ea și ultimele umbre dansatoare, fantomice, care-i făceau atâta plăcere adolescentului. Lungii ani petrecuți aici, într-o inactivitate totală, îl făcuseră să

aprecieze orice lucru care-l făcea să uite chiar și pentru o oră de plictiseală și mai ales de ura față de temnicherii săi. Vlad petrecea fiecare noapte urmărind fără să clipească jocul umbrelor pe pereți, lăcrimând uneori când chipul mamei părea că învinge chiar și pentru o clipă plăsmuirile drăcești, pe care mintea sa bogată le întrupa din lumină și întuneric. Sărmanii temnicheri nu știau în ce chinuri groaznice îi ucidea Vlad în imaginație în fiecare noapte, torturile la care îi supunea, altfel nu s-ar mai fi străduit să răspundă la chipul zâmbitor cu care acesta îi întâmpina ocazional.

Oftând prelung, fără grabă, Vlad se ridică din pat și băjbâi cu mâinile întinse spre masa joasă, de piatră. Se lovi în întuneric și înjură, mușcându-și buzele de durere până la sânge. Găsi în cele din urmă ceea ce căuta, scăpără amnarul și reuși să aprindă ultima lumânare, cel puțin până ce Hassan se va îndura de ei să o înlocuiască.

Își răsuci trupul firav, subțire și flexibil ca o nuia de salcie și se aplecă deasupra patului, umbra sa acoperind o parte din trupul fratelui său. Pentru o vreme, ochii săi negri admirară chipul băiatului, urmărind cu priviri viclene și pizmașe fiecare trăsătură perfectă. Ca întotdeauna, nu se putu abține să nu se compare cu frumusețea desăvârșită a lui Radu, chiar dacă acesta era doar un copil de unsprezece ani neîmpliniți. Nu simțea nicio dragoste sau atașament frățesc. Hotărâse demult că aici, în temnița subpământeană de la malul mării, fiecare era pe cont propriu. Întreaga lui voință se concentra pe întoarcerea în țară, or, asta nu mai putea lăsa loc sentimentelor, nici măcar celor frățești.

Căutătura lui analiză fiecare bucată din pielea aceea albă, ca de față, ce-i făcea atâta plăcere sultanului. Cu toate că petrecuseră ani grei aici, departe de lumina soarelui, tenul său rămăsese ușor întunecat, de parcă proveneau din părinți diferiți. Acolo unde sprâncenele fine ale lui Radu se arcuiau voluptuos deasupra unor ochi mari și albaștri ca Marea Mediterană într-o zi senină și la fel de adânci, el avea o pădure de păr sărmos și negru, ce adăpostea o pereche de ochi mici și alungiți, parcă permanent neîncredători. Compară nasul cărn și buzele carnoase, răsfărâte și roșii ale fratelui său cu propria sa podoabă osoasă și ascuțită

precum ciocul unei păsări de pradă, ce mărginea linia subțire a buzelor pe care și le mușca încontinuu, de furie interioară.

Clipi în cele din urmă, zâmbi strâmb cu o grimasă ce-i urătea chipul și-și înghionti cu putere fratele, ca să-l trezească.

- Hei, scoală-te... Ușa e deschisă, haide să facem câțiva pași...

Îl mai înghionti o dată, cu răutate, după care merse cu pași mari spre ușă. Radu scânci în somn, sub efectul unui vis urât, apoi deschise ochii larg, fără să înțeleagă pentru moment unde se află. Chipul i se pleoști imediat când își dădu seama și se ridică greoi, aflat încă sub impresia coșmarului. Avusese același vis care îl bântuia de câteva zile, dar care astăzi îl speriasă și mai tare.

Se făcea că mergea printr-o pădure deasă, nepătrunsă de razele soarelui. Nu știa cum ajunsese acolo sau încotro se îndrepta, însă continua să-și poarte piciorușele desculțe pe cărarea bătătorită, stând cu urechile ciulite la foșnetele și sunetele ce veneau uneori dinspre tufișurile din apropiere. Întorcea mereu capul într-o parte și în alta, privind speriat umbrele întunecate ce luau pentru o clipă forma celor mai crunte monștruoșități întâlnite în poveștile Nanei, în scurta perioadă petrecută acasă, la Sighișoara. Încă și le amintea, cu toate că fusese răpit de lângă familie la o vârstă fragedă. Ici, o vrăjitoare înaltă ca o turlă își întindea ghearele prelungi până deasupra cărării, printre coroanele arborilor, colo se iveau cele șapte capete ale balaurului acoperit de solzi verzi, ca de pește.

Începea să alerge, icnind de frică, iar în acel moment, ca la un semn, pădurea părea să prindă viață. Tufișurile începeau să se zbată sălbatic, scuturate de animale nevăzute, copacii trosneau atât de tare, de parcă voiau să-și smulgă rădăcinile și să-l urmărească, în timp ce pământul de sub picioare se cutremura sub apăsarea unor pași uriași. Urletele mai multor lupi se auzeau undeva în urmă, iar Radu știa că acela era consemnul lor pentru a începe să-l vâneze. Fugea cât putea de tare de-a lungul cărării, nepăsător la pietricelele și crenguțele care-i răneau tălpile desculțe. Lupii îl aungeau din urmă, știa asta, pentru că la fel se petrecea în fiecare seară, numai că de fiecare dată spera să fugă mai repede

decât ei. O nouă serie de urlete sălbatice, mai apropiate, se rostogoleau către el dinspre tufișuri; era înconjurat, flancat de o întreagă haită. Cu ochii minții putea să le vadă boturile înspumate de efort, rânjind către el colți albi, scânteietori, peste care se abăteau limbi roșii, pofcioase. Se întuneca din ce în ce mai mult și în curând băiatul nu mai vedea nimic, dar continuă să alerge fără direcție.

Un lup uriaș, cu ochi mari, portocalii, pesemne liderul haitei - ba nu! știa că era liderul haitei - se arunca asupra lui, îl trântea la pământ, strivindu-i chipul în praf. Tușea înecat, sub apăsarea labelor grele ce îi fixau umerii, silindu-l să stea nemișcat. Lupul îl adulmeca mai întâi, probabil pentru a se hotări cu care bucată să înceapă, iar așteptarea îl inebunea pe băiat. Brusc, de parcă lua o decizie, lupul începea să-și smulgă cămașa și pantalonii, colții lui ciupind neatent pielea albă, împroșcând în jur stropi rubinii de sânge.

Nuuu! striga Radu în vis când întregul spate îi rămânea dezvelit. Nu iar!!!

Se trezi de-a binelea când Vlad îl zgâlțâi puternic, aproape aruncându-l din pat.

- Hai! spuse el rece. Urmează-mă!

Pășind ușor ca o felină, Vlad se strecură afară, în tunelul prăfuit și înțesat de celule zăbrelete. Erau poate douăzeci de cămăruțe acolo, la fel ca a lor, semn că bizantinii își avuseseră și ei dușmanii lor, în vremuri de mult apuse. Cine știe câți turci și arabi și-au găsit sfârșitul aici, în întuneric, cu o ultimă privire ațintită spre flacăra lumânării sau a făcliei, singura lor legătură cu realitatea?

Ca de obicei, unele uși erau deschise. Temnicerii hotărâseră de mult că prizonierii lor de soi, fiii și nepoții unor familii bogate aliate otomanilor, aveau nevoie de aceste plimbări nocturne pentru a-și păstra mințile întregi. Întregul complex subteran avea nenumărate porți încuiate, astfel că aceștia nu ar fi putut să răzbească afară de sub pământ fără știința sau aprobarea comandantului militar al garnizoanei, Pașa Afshin. Făclii ancorate solid în fier, prinse în pereții de piatră, învăluiau

tunelul într-o lumină galbenă, tremurătoare, sporindu-i aspectul ireal, de tablou din cealaltă lume.

Suntem aici... aici... lumina, pereții, podeaua, totul este real..., scrâșni Vlad, strângând puternic brațul fratelui său, de care se agăța ca de o ancoră. Simțea cum îi revine boala, alunecarea, cum o numea el, senzația că lumea se întuneacă, se destramă, dispare, în timp ce el alunecă într-un alt plan, într-un buzunar al spațiului din care nu va mai ieși niciodată, într-o temniță eternă, cu mult mai cruntă decât cea turcească.

Își strânse pleoapele și se încruntă, continuând să înainteze, concentrându-se asupra senzațiilor care-i confirmau firava existență în această lume: inspirația aerului încins și îmbăcsit de praf, sunetul pașilor pe dalele de piatră, scâncetul de durere al fratelui său, în carnea căruia continua să-și înfigă degetele subțiri, ca niște gheare, cu disperarea înecatului.

Durerea lui Radu îl făcu să se simtă ceva mai bine. Lovi puternic cu palma în ușa de fier încuiată din stânga lui, nepăsător la hohotele de râs ce izbucniră imediat din celulă – isteria vreunui prinț balcanic care uitase să numere anii de prizonierat cu mult după ce uitase numele părinților și țara din care provenea.

Fu cât pe ce să se izbească de trupul unui tânăr care se strecurase la rândul său pe culoar și care-l privea acum buimac. În spatele lui, ușa larg deschisă lăsa să se întrevadă un interior auster, o cameră mobilată cu un pat îngust, de lemn și o masă joasă, luminată de o lampă cu seu. Îl știa, era un nepot oarecare din marele neam grec Palaiologos, o rudă foarte îndepărtată a împăratului Ioan. În goana sa pentru cucerirea Constantinopolului, sultanul Murad colecționa avid orice ființă omească care putea fi folosită ca monedă de schimb sau pârghie în relația cu dușmanul său de moarte.

Vlad îl împinse în treacăt cu umărul, instigator, însă nu obținu rezultatul scontat - băiatul îl privea tâmp, cu ochi rătați. Îl înjură și îi răsă în față, arătându-și caninii ascuțiți, după care își înghionti furios fratele, care îl trăgea înapoi.

Tunelul cotea brusc spre stânga, ocolind probabil fundația unuia dintre turnurile de apărare ale citadelei. Curentul de aer încins le

scutură pletele și le zvântă transpirația de pe chipuri. La câțiva pași depărtare, turcii blocaseră tunelul cu un grilaj de fier, în centrul căruia trona o ușă solidă, încuiată. Pe băncuța de dincolo, picotea extenuat Hassan, doborât de căldură. Trupul lui mătăhălos, îmbrăcat în armură de producție grecească, chipul puhav năpădit de o barbă neîngrijită, murdară de sudoare și resturi de mâncare, totul trăda o suferință interioară. Turcul părea o epavă, o ruină, însă Vlad știa că aparențele sunt înșelătoare. Hassan era un soldat de carieră, care trecuse prin multe la viața lui. Nu întâmplător fusese desemnat paznic peste mica adunare prețioasă de prințșori luați în zălog sau capturați de armatele cuceritoare de prin toate teritoriile ocupate. Muntele transpirat de carne putea fi extrem de rapid când situația o cerea, în timp ce în spatele ochilor porcini, înecați în grăsime și aparent imobili își facea veacul o minte de o șiretenie legendară. Mulți dintre aceia care-l subestimaseră de-a lungul vremii își aveau acum oasele răspândite prin toate colțurile imperiului.

Hassan își rezemase neglijent halebarda de perete, iar iataganul și-l ținea pe banca de piatră, la un braț distanță. Îi simți și își întoarse imediat privirea spre ei, știind dinainte cu cine avea de-a face. Radu și Vlad, mielul și puiul de lup... valahii sălbatici, atât de dragi sultanului. Unul frumos ca o icoană bizantină, celălalt letal, ca Moartea, însă nu mai puțin apetisant. Hassan știa exact ce gânduri sălășluiesc în tigvele celor doi, așa cum orice bun soldat - sau, cel puțin, unul care dorește să apuce pensionarea - ar trebui să știe. Nimeni și nimic nu-l lua prin surprindere pe Hassan, nici chiar când dormea iepurește, cu iataganul strâns la piept. Se ridică greoi și se sprijini aproape imediat de grilaj, care îi preluă milostiv o bună parte din greutate. Era un tip foarte înalt, cu mult peste media camarazilor săi.

Răsă gros, gâlgâitor. Într-adevăr, perechea din fața lui alcătuia o imagine caraghioasă. Încruntatul Vlad, care i-ar fi tăiat fără regret gâtul dacă ar fi avut ocazia să evadeze, și sfiosul Radu, băiatul care era chemat în iatacul sultanului de fiecare dată când acesta vizita fortăreața de la malul mării. Tot răsând îl petrecea Hassan înapoi în celulă, după aceste escapade nocturne, ironizându-i mersul crăcănat și

scâncetele de durere, prin care Radu aducea slavă virilității excesive a Stăpânului Lumilor.

- Ce e cu voi, băiețași? V-a ajuns zăpușeala?

Vlad se mulțumi pentru început să mârâie, cu toate că știa că nu va fi de ajuns pentru a trece dincolo.

- Pașă Hassan, zise subțire Radu, care se trezise între timp, ne lași și pe noi pe afară?

Hassan ridică iataganul și îl prinse cu dexteritate la brâu, sub burduhanul apărut de fâșii groase de piele ghintuită. Bineînțeles că el trimisese pe cineva să le deschidă ușa ceva mai devreme, la porunca sultanului însuși, însă nu avea de gând să se lase așa de ușor. Cel puțin, nu în fața lui Vlad, care scăpăra fulgere din ochii alungiți, ceea ce i se părea foarte senzual.

- He, he! Eu nu sunt Pașă, ghiaurule mic! Credeam că ai înțeles între timp asta... Uite, fratele tău Vlad știe să mi se adreseze, he, he! Întotdeauna foarte politicos...

Îi făcu lui Vlad cu ochiul și își țuguie buzele ca pentru un sărut lipicios. Barba lui înleiată din care răsăreau buzele groase și transpirate alcătuiau o imagine scârboasă și comică în același timp.

- Sultanul vrea să vă vadă, a sosit astăzi în cetate. Veți face o baie, sunteți așteptați după banchet în apartamentele din citadelă... Ghiaurule mic, tu știi drumul... Iar tu, Vlad, îl vei învăța în această seară, he, he! Acum, haideți!

Mișcându-se cu grația pe care numai indivizii supraponderali o au, își scoase din centură inelul de oțel pe care stăteau înșirate cheile tuturor celulelor subterane. Identifică repede cheia cea mare și neagră pe care o căuta, descuie grilajul și își invită oaspeții, cu mâna dreaptă încheștată pe mânerul iataganului. Nu-l slăbi din priviri pe Vlad, care își împinse fratele peste pragul de fier și o luă înainte, ținându-și bărbia sus, cu mândrie.

Atât v-a rămas, nenorociților, curve ieftine, princiare, scrâșni turcul. Nu m-aș da nici pe o mie ca voi, biete umbre fandosite, pline de principii învățate de prin cărți. Închisoarea e plină de gândaci ca voi... Și cu toții sunteți la mâna mea!

Satisfăcut, încuie în grabă grilajul, uitându-se suspicios la ceilalți prințșori palizi care veneau agale din întuneric, cu speranța ieșirii la suprafață.

- Opriți-vă! răcni spre ei. În seara asta, voi rămâneți sub cheie! N-aveți decât să dormiți aici, pe podea, dacă aerul vi se pare mai respirabil în tunel!

Și, întorcându-le spatele lat, o porni în urma celor doi valahi, care măriseră între timp pasul.

Tunelul urca lin spre suprafață, înconjurând cetatea precum un șarpe subteran. Constructorii bizantini îl făcuseră înalt și suficient de pântecos încât carele trase de boi să poată transporta repede grânele și amforele cu ulei în vreme de război. Șanțurile de uzură săpate în pietrele pe care călcau erau dovada vie că astfel de momente înspăimântătoare avuseseră loc mult mai des decât și-ar fi dorit locuitorii cetății.

Neînteruptul declin al puterii militare a Constantinopolului, dublat de absența moralității și decăderea virtuților, ce au caracterizat Imperiul Bizantin în ultima mie de ani, au făcut ca aceste pământuri să fie decorul unor permanente războaie. Mai întâi, au fost părții și persanii, vechii inamici ai Romei, apoi au sosit otomanii, care s-au instalat în coasta Imperiului și au început să ronțăie din el precum șacalii din cadavrul unui leu muribund. Au urmat cruciații care, greșind drumul prăfuit și sărac către Ierusalim, au nimerit în inima capitalei și au prădat-o așa cum nicio altă oaste păgână nu a făcut-o vreodată. În căutarea aurului, au jupuit pereții bisericilor, au topit porticuri antice, au sfărâmat statuile întemeietorilor creștini ai orașului, cu rapacitatea și lăcomia unor vandali. Au făcut toate aceste fapte îngrozitoare pe acorduri de muzică religioasă creștină, continuând să se închine, să facă mătânnii, să se roage pentru sufletele lor și să se spovedească pentru iertarea păcatelor. Trădarea, fraticidul, cămătăria, ocuparea funcțiilor oficiale în schimbul prețului corect, fățarnicia, minciuna – într-un cuvânt, toate semnele decăderii unei națiuni – au îmbolnăvit de moarte trupul Imperiului Bizantin și l-au dezintegrat treptat, lăsându-l să cadă bucată cu bucată în ghearele prădătorilor.

Pentru o scurtă vreme, păru-se că otomanii au suferit o lovitură fatală, atunci când mongolii, sub conducerea lui Timur Lenk, sosiți din pustii deșertice pe spinarea cailor lor mărunți și iuți, l-au învins pe Baiazid la Ankara, chiar dacă bizantinii nu au apucat să se bucure prea mult de aceasta. Însă mongolii au venit și au dispărut precum o gripă de primăvară, iar otomanii și-au reluat asaltul asupra inimii Imperiului, ajungând, în vremea lui Vlad, în preajma capitalei, pe care au izolat-o aproape în întregime în interiorul zidurilor sale falnice.

După câteva minute parcurse în tăcere, frații se opriră la o intersecție subterană. Prin fața lor trecea un alai bogat împodobit, două lectici acoperite de flori, flancate de războinici încruntați, cu iataganele scoase din teacă, gata de a ataca pe oricine le-ar sta în cale.

Hassan se opri în spatele lui Vlad și îi puse o mână pe umăr, profitând de ocazie. Orice gest brusc al acestuia i-ar fi pus viața în pericol, iar cei doi o știau prea bine.

- Fetele sultanului... Au sosit și ele astăzi, însoțite de mama lor, prințesa Brankovic. Va fi sărbătoare mare, eu v-am spus! Deși numai Allah cunoaște motivul pentru care se organizează o așa petrecere pe căldura asta. E o crimă numai să te gândești la mâncare bogată, la fripturi și aluaturi grele, la sarailii și prăjituri cu miere și apă de trandafiri!

Își linse buzele de poftă și-i dădu un ghiont în spate lui Vlad, care se dezechilibra și, pentru o clipă, fu în pericol să cadă. Soldații din ariergardă se întoarseră și-i aruncară o privire urâtă, însă își văzură mai departe de drum.

Hassan se prăpădea de râs, ținându-și degetele mari înfipite în centură, de o parte și de alta a burduhanului:

- Așa deci, prințișorule, nu poți sta în picioare? Să te scoatem la aer, că poate te-ai stafidit pe-aici, pe sub pământ...

Un curent de aer din direcția unui tunel luminat puternic le indică băieților calea cea bună spre ieșirea din infern. Porniră tot înainte, cu Radu în față. Acesta începu un marș rapid, după care începu să alerge cu pași ușori, ca de pisică. În scurt timp, Hassan rămase mult în urmă și dispăru din zare când tunelul se răsuci din nou în pantă. Podeaua

din dale late se transformă într-o serie de trepte tocite din cărămidă îngustă, lipite unele peste altele, ca straturile unei prăjituri, după model roman. Ultimele făclii imense luminau o nouă poartă cu grilaj de fier, dincolo de care se întrezărea forfota locuitorilor cetății, cuprinși de euforia petrecerii ce sta să înceapă. Cu spatele la poartă, doi ieniceri înalți urmăreau impasibili gloata înnebunită de sosirea sultanului. Se întoarseră imediat la auzul pașilor ce se apropiau din tunel.

- Opriți-vă! porunci unul dintre ei, cel care părea a fi șeful. Cu chipul lipit de metal, încerca să-i distingă în întuneric. Îl recunoscu imediat pe Radu, copilul pe care uneori îl mai conducea în celulă în creierii nopții, atunci când sultanul obosit se hotăra să se culce. Aaaa, voi sunteți...

- Vin și eu cu ei! se auzi vocea găfăită a lui Hassan, care se poticnea obosit.

Cei doi paznici izbucniră în hohote de râs batjocoritor:

- Grăsan idiot...

Fără să-l mai aștepte, le deschiseră băieților poarta, făcându-le semn să iasă afară. Șeful îl chemă pe Vlad mai aproape:

- Ascultă... Mergeți direct în saray, să nu cumva să vă abateți din drum. Porțile fortăreței sunt închise, nu încercați prostii. Oricum n-ați ajunge prea departe, să fiți siguri de asta! Iar când ați fi prinși, capetele voastre s-ar rostogoli într-o clipită în praf, mai repede ca gândul!

Vlad încuviință rece și își trase fratele mai aproape, ținându-l ca pe o pavăză.

- Hai atunci. Știți drumul...

Înainte de a se pierde în mulțime, Vlad aruncă o privire largă împrejur, bucurându-se de aerul proaspăt de afară, dar și de aromele ispititoare de carne friptă pe jar și turte de grâu proaspăt scoase din cup-tor. Sute de persoane se aflau într-o forfotă continuă printre tarabele din souk. Erau oameni simpli ce încercau să-și procure masa de seară, la care să-și povestească unii altora măruntele lor întâmplări de peste zi. Erau în suita sultanului, de asemenea, și curteni din Edirne, curioși și dornici de distracție. Pe jumătate beți deja - în ciuda indicațiilor Profetului, ținându-se unii de alții pe după umeri, se împiedicau în caf-tane și uneori cădeau în praf, fără ca nimeni să pară că îi observă. Peste